

Boekverslag Scholieren.com

Die letzten Kinder von Schewenborn door Gudrun Pausewang

tijgertje

Titel: Die letzten Kinder von Schwenenborn

Schrijver: Gudrun Pausewang

Samenvatting:

Familie Bennewitz gaat naar opa en oma toe. Onderweg valt er een atoombom op Fulda. Aangekomen blijkt dat opa en oma op dat tijdstip in Fulda waren; zij zijn dus gestorven. De gewonden en verminkten uit Fulda stromen toe. De 12-jarige Roland probeert in het ziekenhuis zoveel mogelijk te helpen. Het gezin wordt vergroot met 2 weesjes; Silke en Jens. Als eerste sterven Kerstin en Silke door de tyfus. Judith is de derde, ze heeft de stralingszieke. Moeder is zwanger en wil dolgraag terug naar Bonames en zo gaan ze met z'n vieren, of eigenlijk vijfen, op pad. Van Bonames is niets meer over en er zit niets anders op dan weer terug te gaan. Op de weg terug overlijdt Jens aan de griep. Als ze weer bijna bij Schewenborn zijn begint de bevalling. Roland moet snel naar huis om het alvast warm te maken, maar hun huis is ingepikt. Dan bevalt de moeder in het slot. Ze overlijdt door het vele bloedverlies. De hele nacht warmt Roland de baby. 's Ochtend komt hij erachter dat ze geen ogen heeft en stompjes. Ook het baby'tje gaat dood.

Win

een weekend Breda
met 3 vrienden en...

ontdek de leukste
studentenstad
van het zuiden!

KLIK HIER →

OPEN DAG 7 november a.s.

Aangeboden door:

een weekend Breda met 3 vrienden en...
Ontdek de leukste stad van het zuiden!
OPEN DAG 7 november a.s.
Aangeboden door:
NHTV Internationaal hoger onderwijs Breda

scholieren
.com

Vier jaar later hebben de Vader en Roland een schooltje opgericht. Alles heeft zich gestabiliseerd, maar ze leven weer zoals lang geleden. Roland wil dat de kinderen elkaar liefhebben: hun wereld zal een vredelievende wereld worden, ook als het maar van korte duur zal zijn, want deze kinderen zijn de laatste kinderen van Schewenborn.

Titelverklaring:

De titel wordt uitgelegd aan het einde van het boekje; de kinderen die Roland lesgeeft zullen de laatste kinderen zijn. Schewenborn zal uitsterven.

Ruimte:

Het verhaal speelt zich af in Duitsland in Schewenborn, een stadje tussen de Rhën-Vogelsbergbossen.

Tijd:

Het speelt zich af rond 1980, want het is tijdens de Koude Oorlog, zoals al op bladzijde één wordt uitgelegd. De atoombom valt ook door de spanning tussen Oost en West.

Opbouw:

Het verhaal is geheel chronologisch opgebouwd; het verhaal begint vlak voor de vakantie, dan gaan ze op weg naar opa en oma, dan volgt wat ze daar allemaal meemaken en het laatste hoofdstuk is naar vier jaar later.

Personages:

Roland: 12 jaar. Hij is erg behulpzaam voor een 12-jarige. Hij is een voorbeeld figuur, een beetje te volmaakt. Aan het einde van het boekje is hij 17.

Klaus: Vader. Hij is een 'echte' man; zwijgzaam, praktisch en nuchter.

Else: Moeder, Ze is emotioneel, koppig en een echte moeder.

Judith: 15/16 jaar. Zij is in het begin in een shocktoestand, maar ontwikkelt zich heel positief. Haar reactie op de gebeurtenissen kan ik wat beter begrijpen.

Eigen mening:

In het begin vond ik het boek niet zo realistisch, de personen te cliché. Iets te ongevoelig, maar dat zal ook wel door de taal komen. Naarmate het boek vorderde pakte me het echt. Ik vond het een heel triest boek, maar wel mooi. Ik vond het boek aangrijpend en zou het niet afraden, maar niet iedereen zal dit soort type boek waarderen.

Probleem:

Het probleem van het boek is dat die atoombom valt en dat ze verder moeten leven, met de wetenschap dat ze ook hebben blootgestaan aan de straling. Het probleem wordt dus niet opgelost, die bom is gevallen en het is ieder voor zich.

Andere titel:

‘Afgesloten van de rest van de wereld’ zou ik ook een goede titel vinden, want ze krijgen geen hulp of wat dan ook; ze zitten vast en moeten het alleen zien te roeien. Maar de echte titel vind ik beter.

Favoriete personage:

Zoals ik al aangaf in mijn karakterschets over Judith, sprak zij mij wel erg aan. Hoe zij voor het gezin zorgt als die aan de tyfus lijden, zelfs Kerstin begraaft en voor Jens zorgt. Hoe ze probeert haar ziekte zo goed mogelijk te verbergen en door te gaan, te helpen. Ja, zij sprak met het meest aan.